

Álomba zárt terek

Mayer Hella kiállításai

Az OctogonArt Galériában

A kiállítást megnyitotta: Mélyi József művészettörténész.

Álom- és ébrenlét terei – ez is lehetne a fiatal festő első egyéni kiállításának címe. Mayer Hella idén végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem Festő Szakán Szabados Árpád növendékeként, de Stockholmban is tanult festészetet. Évek óta Svédországban él, de rendszeresen látogatja szülőhazáját. Ez a kétlakiság, a sokféle hangulat, hatás megélése, gazdagsága érződik többretegű képein, pontosabban az a kettőség, amit a vándorlás és a megtérés jelent számára – erről szól szobabelső-sorozata, az otthonról, mely szerint „megnyugvás, elcsendesedés kényeztető helyszíne, az álomé, egy másik dimenzióé.”

Az álom és a tér kulcsszavak Hella festészetében. Színes fapáccal festett álomsorozatán saját belső élményét meséli el. Különös, mesészerű történetek, szurreális terek váltakoznak leheletfinom, mégis erőteljes felületein.

„A történet illanó, és lehetetlen. Őriztem a percekkel együtt, amíg álmodtam. Feloldódás és eltűnés éppoly szerves része a történetnek, mint az ábrázolt események. A többi képpemmel ellentétben itt többnyire csak figurák vannak, semmi más. Sziluett-szerű, romantikus és mesés figurák.”

Legújabb vidámpark-sorozata tobzódik a színekben, a játékos elemekben, mely mozgalmasságot visz halk álomvilágába.

„A csönd és a lendület egyszerre uralkodik. A képeim legtöbbször néptelen helyeket ábrázolnak. Én nem magánnyal azonosítom ezt a néptelenséget, hanem felkészüléssel a jövővény fogadására. Megfestem a szobát, a parkot stb. és teret adok kedves fantáziafiguráimnak a cselekvésre. Egy lakójuk vagy látogatójuk már akad: az, aki a kép előtt áll (vagy a festő, vagy a néző). Oldalról beléphet valaki más is. Megtörténhet, hogy a kép mégis népes: hinta alján, asztal alatt, függöny mögött valaki bujkál.

De ha mégis magányt sejténének, az sem baj. A kép rólam szól addig, amíg én állok előtte. Utána már a következő nézőről szól.”

Mayer Hella, e különös látásmódú és kifinomult tehetségű fiatal festő, Újabb egyéni kiállítására 2009 őszén kerül sor az OctogonArt Galériában, de a kiállítóhely állandó anyagában folyamatosan megtekinthetők és megvásárolhatók művei.

Krimi az autópárádén (és egyéb katasztrófák)

A kiállítást Tóth Krisztina író nyitotta meg, közreműködött: Mohai Gábor előadóművész, zenél: Katona Zsombori Éva és Csordás Gábor.

Mayer Hella, többször szerepelt már – mindig nagy érdeklődéssel kísérve – az OctogonArt Galéria tárlatain. Legelső egyéni kiállítása 2006 őszén nyílt a galériában. Most újra egyéni tárlattal jelentkezik – legfrissebb, izgalmas, mozgalmas olaj- és pácfestményeivel. Finom érzékenységgel festett tereiben különös, meseszerű történetek, hangulatok kergetik egymást – akár mint e képek témái: gyerekek, autók, min-

denféle mozgó szerkezetek, humorosan „kriminális” helyzetekben – e színes kaval-kád, „parádé” lágyan borzongató ellentétben áll a „háttér”, az ódon, olykor egzotikus építmények, szobrok, kutak statikusságával, a tiszta, egy színnel festett felületek meditatív hangulatával.

A Mínyon bárban

Az OctogonArtt Galéria újabb kiállítási és eseményteremtési lehetőséggel bővült: a Király utcában frissen megnyílt szórakozó és kulturális találkozóhely, a Mínyon bár helyiségeiben is tárlatokat nyit ezentúl. Először Mayer Hella lírai, színes pácfestményeit csodálhatják meg a vendégek a bár kifinomult enteriőrjének falain, sajátosan meghitt miliójében, előreláthatóan egészen tavaszig.

Mayer Hella: Álom (Pálmák alatt), papír, fapác, 57x80, 2002

Az alkotó jegyzetei:

Ötlet a kiállításhoz

Téma: a kiállítóhely, azaz a Trafó.

Ez lenne a közös a műalkotásokban. Valamilyen szinten direkt a helyszínhez kapcsolódna, vagy a helyszínről szólna. Az alkotó nem kell, hogy eltérjen eredeti munkamódszerétől, hanem beolvaszthatja.

Esetleg a Trafó eredeti rendszeres „lakói” megjelennek a műben. Eredeti terükben vagy nem. Például részemről az én megszokott képi szereplőimmal találkozhatnának (lány, öz, nyúl, szobor, sövény stb.) De elég lehet egy művészről árulkodó jel. Krimi a Trafóban. Valami gyanús eseményt sejtető képek a Trafó terében. Esetleg direkt nyomok. Mindenki saját munkájával nyomot ejt, ál- dokumentál stb. Egymással megegyezve, vagy egymástól függetlenül.

Lehet kombinálni aktuális társadalmi problémákkal, ha valaki azon szeret rágódni. És lehet egy vagy több meghatározott ember kapcsolatát ecsetelni. (Születhet művészek és trafósok összezárásából kis história.)

Bűnügyben lényeges a „miért”.

Néhány gondolat képeimr 1

Alkotás folyamata.

Összegyűjtöm a rám hatást gyakorló képeket: gondolatban (emlékképek, álmok,

olvasott könyvek, közvetlen látvány, zene, film, festmények, rajzok, nyomatok, levelek, cikkek satöbbi hatása), írásban (könyv, krimi, napló, vers, cikk, levél, mail), főtón (saját amatőr vagy másé), számítógépre lementve (saját képek = mina bilder, inspirációs anyag), újságból kitépve (régí újság, új újság), ruháról leszakítva (csipke, cédula) etc.

Leülök a székre, előveszem a falemezt vagy vásznat és elkezdek festeni. Olajjal. Kézzel festve összeáll a kép adott anyag találkozásából. (Kenek, törlok, átfestek, több réteget festek, kitakarok, tépek, vágok, újra átfestek és így tovább).

Éppen készülöben lévő képeket adott helyzetben való érzéseim alakítanak: témában és technikailag is. Nagy szerepe van a véletlennek (éppen észrevettem valamit; véletlenül elkentem valamit; meg akarok szabadulni valamitől, de félúton a megsemmisülés felé megtartom mégis; valamit közben átélek, meghallok; valami elszomorít, felvidít, mérges leszek például.) A képek saját állapotomat tükrözik. Utólag veszem ezt észre.

Van néhány téma, ami megragad újra és újra évek során, évek óta. A tár bővül. Park, Kert, Szobor, Sövény, Labirintus, Erős napsütés, Építészeti elemek, díszítések, Kilátás, Sivatag, Part, Végtelen, Autó, Régi autó, Süti, Linn, Kő, Bokor, Madár, Kút, Szoba, Bútor, Füst, Templom, Oltár, Szülőváros, Alaprajz, Csoda, Kutya, Szerelem, Tükör, Lámpa, Ágy, Szék, Ablak, Tűz, Hajótörés, Repülő, Ég, Felhő, Fa, Víz, Ruha, Vadállat, El tűnés. És a többi.

Képek, amiken Linn látható

Egymástól független képek. Azt hiszi az ember, hogy valami történik. Én is azt hiszem. De tulajdonképpen nincs egy kitalált történet. Egy képzeletbeli és egy igazi Linn éli világát, amibe esetleg belátást nyerhetünk.

Linn belefeledkezik abba, amit éppen csinál. Nincs közvetlen kontaktus közte és köztem. Én csak egy szemlélő vagyok a háttérben, akit észre sem vesz.

Saját belső képeimbe - ami már létezik, mint egy belső város, világ, stb. és alakul, mindentől, amit átélek, látok - beleképzelem a lányomat, amint ott él - így a saját tapasztalataimat stb. ő gyerekefjével meglátja; így találkozunk lélekben, vászonra

„vetítve” ketten; és vele, „általá” láttatva bejárom „világomat”, azaz gyerek szemmel, szűz szemmel. Technikailag őt fotózom mindenféle helyzetben, utána többnyire kiragadom az fotón látható környezetből (vagy azt átalakítom) és belerakom egy teljesen másba. Így jelenik meg a valóság és a képzelet együtt.

Hangulatilag azt szeretném elérni, hogy a valóság-képzelet határán lévő kép alakuljon ki: nem egyértelműen szürreális, de majdnem, sőt. Szabad, szinte giccses is lehet. Viszont szeretem, ha festészetileg helyén van minden.

Mayer Hella befutott

Gyerekkorában láttam kiáltó-remek, szellemes és lírai illusztrációit a kolozsvári Marton Lili mesekönyvében. Nem kislány-rajzok voltak - egyszerre érett s hamvas képjátékok. Janikovszky Éva imádtá volna, terveztem is az összehozást, tudjuk: elmaradt végleg. Én meg szinte félttem Hellától: micsoda felnőtt báj, bölcsesség rejtőzhet ebben a gyerekben. A könyv, hála neki is, olyan jó volt, hogy Pesten kalózkiadása is fölbukkant. Igaz, az 1914-es születésű Marton Lilihez is illett a kivételes. Akit mítoszokkal suttognak körül, az biztos érdekes ember; nos, Lili angol álnéven futott be színpadi szerzői karriert, egyik nagyszüleje, mondják, japán volt (s Lili hunyori mosoly-tekintete ettől csak talányosabb lett). Akik az irodalmat még ámulattal zsongták körül, pletykákból is aranykődöt szítáltak köréje, mesélték, hogy csinos ifjú újságíróként a kolozsvári Central szállóban interjúra kereste fel szobájában a még hálóinges, alvó Móricz Zsigmondot, s nemcsak interjú lett belőle. De hát ezek mind ellenőrizetlen, jóindulatú, kedves mesék. Semmi gonoszság, csak tisztelgő történetek.

Hella mosolyogva, de égő-komolyan vette a képet, a képzőművészetet, a festést. A szerelmi véletlen a kolozsvári lányt (apja orvos, anyja kedvenc festő), kisodorta Stockholmba, ott is, itt Pesten is festő-akadémiát végzett, dolgozatvédeése szenzáció volt, amit csak azért nem részletezek, hogy ne ezren irigyeljék, csak százan. Történt pedig, hogy az Andrásy úti Kogart Ház (a magyar mecénás pompás kiállítóháza - ott, ahol egykor a fiatal művészek borzongó-viharos klubja csatázott) fél Európából összeszedte a legjobb végzős fiatal festőket - Mayer Hella egy egész tárlatfalat kapott. Egyszer megnéztem módjával, visszafogottan, ujjongás nélkül, mert nem egyedül voltam, ott volt a csinos festő mama is, akinek több képe van Japánban és Indonéziában, Hollandiában és Írországból meg Amerikában, mint Pesten - még azt hiszi, megint neki udvarolok a leánya képeit csodálva.

Aztán az OctogonaArt kért fel néhány fiatal végzőst. Jöttek a jó szemű profik, és Hellától annyi művet válogattak össze, hogy megtelt a Logodi utcai terem. (Nem, Várfok utcai - a Logodi csak Kosztolányi miatt jutott eszembe). Amilyen visszafogottnak tűnt a Kogart-falon - pasztellszínű, nagy, nyugodt, csak a felszín alatt izgatott felületek - oly ezerszínű a Várfok utcai. A megnyitón annyian voltunk, hogy a boldog tömegtől alig látszottak a képek, néhányan másnap, harmadnap szöktünk vissza, mint valami bolondok, imádkozni és magunkban kacagni-énekelni a képek előtt. Ilyenkor néhány órára megfeledkezünk arról is, hogy sárkányfog-vetemények vagyunk mindannyian.

A Zsomboriak

Most épp az Egyesült Államokban állít ki Zsombori Erzsébet, szinte csöndben: talán már tizedszer. Hol New Yorkban, hol Floridában, Washingtonban: néha könnyörögnek neki, hogy jöjjön már. Tavaly New Orleansban a tájfun elől egy pap mentette meg az évi nyári ünnepségek díszhely-pavilonjában a tárlatát, s ahogy az e-mail kapcsolat helyreállt, boldogan jelentette, hogy minden festménye ép. De hát Írországban, Japánban, Németország, Ausztria számos városában, Stockholmban, Hollandiában, Toscanában, Horvátországban műértők száza ismerik a nevét.

A sejtelmes dekorativitás és a gondolat-társítások egész láncolatát elindító, sugalmazó erejű játékoság művésze ő, soha hivalkodás, soha olcsó trükk - gyakran már zordul eszköztakarékos festéssel szólítja meg képe vendégeit, talán azzal vesztegeti meg őket, hogy egyetlen hangszer „portréjával”, az ősi fa megadó vonalrendszerével lep meg, voltaképpen képi fölfedezések sorával mélyebb gondolkodásra készítet, bebizonyítja, hogy a keserűségben is van gyönyör, messzire repülő madarainak kékje - feketéje-sárgája arról is szól, hogy az se hagy el bennünket, ami elszáll, mert soha el nem felejthető.

Semmi sem idegen tőle, ami emberhez méltó. Napokon át lapoztam több mint száz országból érkezett, mintegy háromezer vendégének bejegyzését sok-sok vaskos köteggben őrzött emlékalbumában: kínai, portugál, indonéz, görög, angol, kanadai, skót, izlandi, maláj, ausztrál, svéd festők, szobrászok, műgyűjtők, grafikusok, egyetemi tanárok térnek vissza újra meg újra a budai galériába, a képeihez, és hívják meg városaikba műveivel.

Idén pedig az év egyik nagy festő-felfedezettje, akinek valamennyi államvizsga dolgozat-festményét a Kogart Ház megvette: a lánya. Pszichiáter orvos-apja nevét viseli a Stockholmban élő ifjú hölgy, Mayer Hella, akinek a Várfok-utcai Octogonart vagy ötven munkáját mutatta be nyomban. Zsombori Erzsébet operaénekesnő nénje, meg édes húga is sikeres festő: a genetikus Czeizel doktor lenne a megmondhatója, hogy miként van ez.

Dolgozószobámban három Damó István-grafikán és Tamás Klára *Apám könyve* című regényem első kiadásának borítólapjára készített karcán kívül, meg kedves barátom-kiadóm, Kocsis András Sándor rólam készített portréja mellett hat Zsombori Erzsébet-festmény látható; rövidesen újra fölkerül két Csehi Péter-mű is. A tizenháromból tizenkettő erdélyi művész munkája. Otthon érzem magam a szobámban.

urbanscape

megnyitó:
2009.március 24. 19h

Megtekinthető hétköznap 10-18,
hétfőgén 12-18 óra között,
illetve az esti programok ideje alatt.

Budapest, VII. kerület,
Kazinczy u. 21.
413-6739,
06 70 238-6833,
info@waku.hu

kiállító művészek:

Antal Balázs, Blazsek András, Ferenczy Zsolt,
Hatházi László András, Horváth Dániel,
Kokesch Ádám, Mayer Hella, Puklus Péter,
Surányi Miklós, Szabó Eszter, Szemző Zsófia

kurátorok:

Lovass Dóra, Szalai Borbála

A kiállításhoz kapcsolódóan az AKKU udvarán
Mészáros Apolka, Nagyunyomi-Séryi Anna és
Orosz Ádám növény-installációja látható

fideli**o**EST

PORT.hu
Magyar Színházi Portál

ELMŰ

színház.hu
Magyar Színházi Portál

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Budapesten, URBANSCAPE címmel közös kiállításon szerepeltek

Mayer Hella képei az AKKU-ban.

Mayer Hella munkái a Képtár mellékletben